Теодора Томановић
ПУПОЉАК

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензенти
проф. др Јасмина Пивнички
Перо Зубац

ТЕОДОРА ТОМАНОВИЋ

ПУПОЉАК

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ПРЕДГОВОР

Кажу књижевно дело испуњено стилским фигурама. Да ли? Само то? Велика већина песника се неће сложити са том реченицом већ ће се пре поистоветити са речима Мике Антића, да песме нису написане, да се оне ипак налазе негде у нама. Мислим да их скривамо дубоко у себи док се не нађемо у близини мастила и папира и не преточимо у стихове. Сваки покрет начињен са огромном жељом и помешаним емоцијама има своје значајно место на путу настанка једне песме. Детаљи се налазе на високом ступњу лествице. Али наравно, пре свега, ту је јако осећање покушано да се што више дочара речима.

Често људи не могу да вас схвате, осећате се као сте одсечени од света, то вам се само чини, увек постоји неко ко може да вас разуме. Ако ништа, можете узети оловку и на папир преселити све оно што вас тишти и што вам не да мира. То је вероватно и био главни разлог мог писања. Наравно у почетку је то била само забава. Кратке песмице, парна рима све некако детиње, а што је најважније искрено. Једно се само надам да тај, мени најважнији, део искрености нисам временом и усавршавањем изгубила. Остао је ту као једина заувек непромењена особина мојих стихова. У међувремену су се теме писања мењале. Разне животне ситуације проткане су у сваку мисао одређене песме. Успут сам упознала људе који савршено пишу на задату тему, често сам покушавала то да изведем, али ми није успевало. Из мене стихови излазе само под огромним налетом емоције или под страховитим утиском преживљеног тренутка. Пишем само

кад осећам и мислим да је то онај зачин који песмама даје сјај. Можда мало теорије и логике уплетене у све то, али једно је сигурно настале су са огромном љубављу. Да се нешто одмах разумемо *нисам писац љубави, само волим*. Да се на почетку дотакнемо главног мотива ове скромне збирке – љубав. Стичемо је кроз детињство, чак и не знајући да се са њом сусрећемо. Тек касније упознајемо се са правим значењем тог чудноватог појма. Родимо се и прво што нам кажу јесте да нас воле највише на свету. Наши родитељи – наша највећа подршка и наша највећа љубав. Живе за нас и ми живимо за њих. Ми смо и створени из те неисказане љубави. Па зашто јој бар на овоземаљском животу не бисмо одали бар малу почаст. За сада мислим да ми је допуштено да причам о љубави произникнутој из људских срца. Постоји љубав која нам даје живот, која нам даје могућности да стварамо љубав. Ипак мислим да још нисам довољно спремна да дело „Слово љубве“ прикажем кроз своје стихове и речи. Чувам то негде у мислима и са захвалношћу пишем стихове међусобних људских осећаја. Кажу да смо круна љубави, па зашто је онда данашњица тако лако одбацује. Својевремено сам схватила да свакоме треба бар који грам подршке и искреног загрљаја да би могао даље. То је оно што нам даје подстицај и поткрепљење за још успеха. Без, можемо само да се изгубимо у мору неразумних ситуација пуних заврзлама. Вратимо се на онај безбрижни детињи период у ком нам слобода стварања, избора и одрастања отвара стазе будућности. *У том периоду, детињства, родитељи у нама гаје почетке љубави да би кроз године, благовременим заливањем израсла биљка обасута пупољцима спремна да са светом подели љубав.* Моја највећа љубав и јесу моји родитељи и баш зато у овој збирци постоје четири песме посвећене само њима и њиховом великом пожртвовању за све. Унели су ми свет разума пун љубави, упознали са снагом мира и показали како треба да изгледа срећа. Тежим да поступам као они у овом чудноватом времену, где ако случајно верујемо људима превише можемо горко да платимо. Није свеједно да ли кроз живот идеш сам пешке или су уз тебе ту и твоји пријатељи. Само пази та љубав пријатеља је нажалост подложна промени. Плашимо се искрености, плашимо се повезивања, све из разлога лоших

искустава на тестовима поверења. Па кад смо већ искрени ни ја олако не прихватам речи нових пријатеља. Како каже моја бака мораш са људим џак соли појести да би упознао ко су и шта смерају. У животу је нопходно имати пријатеља, та љубав је заиста подједнако важна као свакодневни удисаји ваздуха. Биолошки мораш да дишеш, а пријатељ је ту да саслуша сваки твој уздах, издах, и да заједно сачекате олакшање, саслушате се и дате савет. Можда смо још млади, али после времена лутања кроз детињство и одрастање мислим да сам пронашла љубав у пријатељству, послата ми је Љубица, моја огромна подршка у сваком треутку кад настаје нека од песама. Наравно желела бих да у једном делу овог писма буде нешто урезано о њој која ми неизмерно значи.

Е сад полако долазимо до теме на којој се у овом делу књиге нећемо превише задржавати, јер је добрим својим делом описана кроз стихове. Заљубљивање, можда касније и љубав, то је оно што најчешће настаје из пријатељства и буди се чак и тамо где не би требало, али како да сазнамо да ли треба или не. Прво се одупиремо тим помислима, али временом улазимо у вртлог осећања из ког се излаз тешко налази. Кажу песници романтизма су достигли врхунац поезије, па како и не би, имали су невероватну инспирацију, величали су снагу и лепоту љубави. Само што сам ја својевремено хтела да једну песму назовем романтичар против романтизма, јер заиста колико су дела недостижна у њима има мноштво језе, а зар није лепше богатство оптимизма. Иако се можда неко осећање гаси, рађа се нови почетак за боље. Нешто што представља један од главих мотива мојих песама. Желела бих да вам стихови много више кажу о осећањима, да се можда и поистоветите, остетите бар мало онога што носи свака реч, ону емоцију са којом је записана. Желим да уживате. И наравно овим путем желим да упутим једно велико хвала вољеним, блиским људима за сву подршку, разумевање и љубав коју ми пружају. Још једном хвала вам. И уживајте.

ПУПОЉАК

ГЛАС ПЕСМЕ СА ПЕРОНА

Хтела бих да вичем
да ме сви чују,
Хтела бих да летим
да ме сви виде,
Хтела сам…
Али знам да и овако могу,
Само кораком ногу пред ногу,
Шапатом мирно,
Сасвим тихо,
Заголицати машту бар толико,
Да заједно градимо тај свет,
Да заједно стварамо тај нестварни лет.

ДЕЧЈЕ
ДОБА

БУДУЋНОСТ ИЗ ДЕТИЊСТВА

Један неостварен сан,
Чека негде сам,
Чека негде из далека,
Остварење обећања детета.
Да ли имаш снаге,
Да отвориш то питање,
Да се вратиш у те дане,
Кад си дао обећање.
Да ћеш увек срећан бити,
И да сузе нећеш крити,
Да ће место тешких капи,
Осмех да ти лице краси.
Само тежи таквом часу,
Само прати откуцаје,
И у ритму срца свога,
Живи живот дечјег доба.